

50 pCt. som det maksimale og derefter aftrapper Tillægskravet nedad. Hvis hele dette Spørgsmaal skal tages op, maa vi sikkert tilbage til Forhandlinger af lignende Karakter som dem, der førtes i 1923—24, og da det maaske tør ventes, at vi gennem Krisen i indeværende Vinter og Lovens Virkninger overfor den kan faa Erfaringsmateriale tilvejebragt, kan det være muligt, at vi paa et senere Tidspunkt kan naa til Udformning af Regler paa dette specielle Punkt, som vil vise sig at være mere tilfredsstillende end dem, vi i Øjeblikket arbejder efter. Men at forkaste de nugældende Regler, inden de endnu er prøvet, og tro, at dette Problem kan løses, saaledes som den højtærede Minister foreslaar, det forekommer mig ganske vist besynderligt. Til den højtærede Ministers Undskyldning tjener dog stadig, at han ikke har haft Lejlighed til paa virkeligt nært Hold at følge Forhandlingerne i Vinteren 1923—24, thi hvis han havde haft det, saa burde han have genkendt sit Forslag, som det her foreligger, fra Ændringsforslag, der forelaa til Behandling i Landstingsudvalget, stillet fra en bestemt den højtærede Minister politisk nærstaaende Side, Ændringsforslag, som overhovedet ingen Tilslutning kunde finde dér, og som derfor til sidst efter lange og besværlige Overvejelser maatte opgives. Den højtærede Minister maa heller ikke glemme, at der er bødet i fremtrædende Grad paa Systemets Stivhed, saaledes som det er udformet under Litra a. og b., ved den Bestemmelse, der findes under Litra c., hvori der jo er indsat en Ventil, som gør det muligt for C-Nævnet og for den højtærede Minister at føre ind under fortsat Hjælp saadanne Fag og Brancher, som ikke opfylder de under Litra a. eller b. stillede Fordringer for at faa Adgang til denne Hjælp; og det forbavser mig, at den højtærede Minister har ønsket at erstatte den Bevægelsesfrihed, som gennem denne Ventil er givet, med Bestemmelser som dem, der gives i § 2, sidste Stykke, næstsidste Punktum, hvor den højtærede Minister vil fastsætte en Regel, som skal virke *absolut* med Hensyn til Adgang til at faa den fortsatte Hjælp, selv om Ledighedsprocenten indenfor et Fag ikke har naaet en saadan Størrelse, at de under Litra a. og b. stillede Betingelser er opfyldt. Den Bevægelsesfrihed, som i Loven er givet derigennem, at den siger, at der under den fortsatte Hjælp *kan* inddrages Fag, som ikke opfylder de under a. og b. stillede Betingelser, skal nu erstattes med, at de *skal* inddrages, saafremt over 40 pCt. af de ledigmeldte Medlemmer er

uden vedtægtsmæssig Understøttelse. Jeg forstaar ikke, hvilken Fordel den højtærede Minister kan have af dette Paabud som Erstatning for den Bevægelsesfrihed, som nu er givet i Loven.

Om de øvrige Bestemmelser skal jeg kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Den højtærede Minister vil have, at den fortsatte Hjælp fremtidig skal ydes i to Maaneder, efter at et Fag, som har haft Adgang til fortsat Hjælp, ikke længere opfylder Betingelserne derfor. I Loven, som den nu er formet, er der sagt, at fortsat Hjælp kan *højest* ydes i to Maaneder, efter at Betingelserne for Adgang til at komme ind under den igen ikke længere er til Stede. Det er ganske naturligt, at man har sat en Tidsbegrænsning, for at der kan blive Mulighed for at afvikle de Understøttelser, som af Fonden er blevet ydet derigennem, at de vedkommende, som længe har gaaet arbejdsløse, nu, hvor Kriseforholdene ikke længere er til Stede, bliver anbragt ved Arbejde. Men der er ikke nogen som helst Anledning til at sige, saaledes som den højtærede Minister her gør, at denne Hjælp skal ydes i to Maaneder, uanset om de Forhold indenfor Faget, som har givet Anledning til, at det har faaet ekstraordinær Understøttelse, for længst maatte være ophørt, saaledes at de Personer, som der er Tale om at understøtte igennem Fonden, i Virkeligheden paa anden Maade kan skaffe sig Underhold gennem disse Maaneder. Man maa huske, at her er ikke Tale om en forsikringsmæssig Hjælp, saaledes som Tilfældet er, saa længe det er Kasserne, der betaler, men om en ren og skær Understøttelse, der væsentlig ydes paa offentlig Bekostning, og dér er det utilstedeligt at fastslaa et lovmæssigt Tidsrum, hvori denne Understøttelse *skal* ydes, uden Hensyn til, om der vedvarende er Trang til den. Derfor vil jeg ganske bestemt vende mig mod denne Bestemmelse, som den højtærede Minister har indsat i § 3.

Dernæst kommer jeg til Bestemmelserne i § 31, hvor den højtærede Minister har rørt ved to forskellige Ting. For det første har han ikke ønsket at opretholde Bestemmelsen om, at dersom en Person bevislig en Del af Aaret har tjent saa meget, som paa vedkommende Egn maa anses for tilstrækkeligt til at leve af hele Aaret, skal han ikke have Adgang til fortsat Hjælp. Den højtærede Minister kan nok saa meget mene, at det er en lidet betydningsfuld Bestemmelse, men den højtærede Minister burde dog vide, at det er en Bestemmelse, som man fra visse Sider under Forhandlingerne lagde overordentlig stor Vægt paa. Naar nu den højtærede Minister